

Blestemul Manuscrisului

Bogdan Hrib
Răzvan Dolea

Bogdan Hrib (n. 1966) este inginer constructor și artist fotograf. A lucrat ca jurnalist și, din 1993, este editor la Tritonic. A publicat romanul polițist *Filiera Grecească* și un volum conținând rețete de salate, probate chiar de el.

Răzvan Dolea (n. 1958) este profesor de istorie și realizator-coordonator la Radio România Cultural. A crescut printre cascadorii de la Buftea și îi place să spună despre el că a fost și rămâne profesor de țară. Zilnic îl ascultați în emisiunea *Texte și pretexte*.

Acest roman este o operă de ficțiune.
Personajele reale au fost alăturate celor imaginare.
Unde este realitatea și de unde începe fantezia,
doar cititorii — Domniile voastre — pot răspunde!

1.

E dimineată. O dimineată calmă și liniștită. E răcoare în Pireu și adie o briză, doar atât cât să simți fiorul acela fin de frig, ce te trimite cu gândul la o cafea fierbinte, băută în pat. În pat cu o femeie frumoasă și caldă. Cu Eleni...

Dar Eleni este deja trează și bea cafea la o masă, pe terasa singurei cafenele deschise, la doi pași de cheul de la care pleacă feriboturile spre insule. Eu sunt neliniștit și caut o toaletă. De multe ori, în clipele cele mai plăcute și relaxate, vezica îți joacă feste nefericite. Evident, terasa la care stăteam avea dependențe, dar puțin defecte. Greul a ridicat din umeri și mi-a indicat cu mâna o direcție aiurea.

E octombrie. Început de lună. Sfârșit de sezon. Soarele începe să încălzească domol, iar portul de călători Pireu nu mai este la fel de aglomerat, ca în plină vară. Nu mai vezi turiști, dormind pe cheu ca într-un camping ad-hoc. Urișele feriboturi ancorate la mal, ca niște hipopotami giganti ieșiți să se usuce, sunt aproape pustii. E liniște în portul Pireu.

Eleni stă comod pe scaunul din fier forjat, sprijinindu-și coatele pe masă și privind prin ochelarii de soare, undeva departe, sus. Tânără, frumoasă, liberă. Acum, îndrăgostită. Înconjurată de o mulțime de bagaje. Pentru două săptămâni a luat jumate din casă. Din casa ei. Eu am doar un geamantan mic și geanta de mână. Să nu uit: și aparatul foto. Două săptămâni în insule, singuri și nederanjați. Fără prieteni, fără șefi, fără...

Doar eu sunt neliniștit. Caut cu disperare o toaletă. Ca într-un film prost. Am băut prea multă bere, visând la plecarea asta. Și acum plătesc.

Mă opresc la intrarea în restaurantul portului, unde un grec spilcuit și plictisit, cu o funcție incertă, între portar, *bodyguard* și șef de sală, îmi zâmbește amabil și interogativ. Pufnesc nervos, grăbit de situație și încep:

— *Do you speak English? Parlez-vous français? Parlare italiano?*

BOGDAN HRIB, RĂZVAN DOLEA

La fiecare întrebare, grecul ridică amuzat din umeri. Parcă din ce în ce mai amuzat și neputincios. Situația devine presantă.

— La naiba! E așa de greu să afli unde e un veceu în sala asta!? Bărbatul se luminează brusc.

— De țe nu spui, dom'le! Io vorbește romaneste, estem născut în Braila. Toaleta este în fund, pe stânga.

— Mulțumesc mult.

Cu un pas vioi, alerg în direcția arătată. Mai e puțin și plecăm. Patruzeci de minute până sosește feribotul. Seara vom fi deja cazați. O cameră elegantă cu terasă spre plajă, într-o vilă mare, albă. O cină romantică pe malul mării, briza care unduiește catargele, Eminescu, o lumânare aprinsă și flori proaspete, sirtaki în surdină, uzo, icre, saramură de calamar, salată grecească, tzatziki, Metaxa și apoi... Poate o noapte de iubire, doar noi doi și lumina lunii...

Evit în ultima clipă, cu un gest reflex, ușa deschisă cu forță, de un bărbat care iese.

Și sună telefonul. Mă opresc crispat în cadrul ușii. Aparatul sună și vibrează, simultan. Doamne, iarăși? Îl extrag cu frică din buzunar și privesc ecranul. Nu pare un număr din România. Cineva mă apostrofează cu năduf într-o limbă străină. M-am oprit exact în cadrul ușii de la *Bărbați*. Renunț și, privind ecranul cu groază, mă întorc din drum. Fac câțiva pași spre ieșire. Mă împleticesc. Încerc să mă adun. Ce să fac? Răspund sau nu? Grecul din Brăila mă salută amical și complice. Vreau să recunosc numărul sau măcar prefixul. Franța, Germania, Italia? Nu-mi iese!

Și răspund!

Sunt afară. La câțiva zeci de metri, Eleni, bronzată, cu o rochie colorată și foarte decoltată, îmi zâmbește larg. Și-a scos ochelarii de soare și îi sterge cu un șervețel.

— Da?

— *Bonjour, mon cher. Jacques Sardi t'appelle.*

O clipă mă bucur să-l aud pe inspectorul francez. Doar o clipă! Apoi mă înfior. Nu putea avea nici un motiv din lume pentru a mă căuta. Știa că plec și vreau să fiu lăsat în pace. La naiba, e ceva super nasol!

— Ce s-a întâmplat, Jacques?

— Mă iei repede!

— Jacques, sunt în port și plec în concediu cu Eleni. În juma' de oră urc pe vapor. Nu mă sunai fără motiv. Ce s-a întâmplat?

— Aha, v-ați hotărât să petreceți o vreme împreună. Felicitări, *mon ami!* Se lasă cu o nuntă?

BLESTEMUL MANUSCRISULUI

- Nu mă aburi, Jacques! Ce e?
- *D'accord!* Nu te mai țin sub tensiune.
- Face o pauză foarte scurtă, ca pentru a-și face curaj:
- Avem o problemă.
- Eram sigur. Și?
- Sunt în Germania. La Frankfurt. Frankfurt pe Main. Măine se deschide aici târgul internațional de carte. Ți spusesem că voi fi și eu aici...
- Da, și?
- N-o să mă ierți toată viața pentru asta!
- Nu mă mai pregăti atât, spune ce ai de spus!
- Bref. Acum două ore a fost găsit un cadavru în standul francez, era ascuns după o perdea care masca o garderobă. Era unul dintre cei care lucrau la amenajarea standurilor, angajatul unei firme germane.
- Și ce legătură are asta cu mine?
- Are! Tipul era român.
- Dumnezeu!
- Șefii mei m-au rugat să te sun. Și poliția germană e de acord.
- Bine, dar poliția noastră?
- Comisarul-șef nu trebuie să afle încă nimic. Ți-ai dat demisia. Acum ești în vacanță.
- *Merçi* de așa vacanță.
- E vorba de o zi-două... Rezolvăm repede.
- Dar se va afla din presă.
- Nu se va afla nimic. Nu s-a făcut public incidentul. Nu e politic. Mai ales acum... Și cu Uniunea Europeană... Plus vizita la nivel înalt...
- Dar n-am nici un...
- Stelian, te rog, ajută-ne. Este o situație delicată. Ajută-mă, după aceea cere-mi orice!
- Bine, să zicem, dar îți repet, sunt cu Eleni în port. Plecăm în insule.
- Ești la Atena sau la Salonic?
- În Pireu.
- Luați un taxi până la aeroport. Rezolv eu. La ghișeul Lufthansa, te vor aștepta două bilete cu numele voastre. Până ajungeți acolo, aranjez totul. Te rog, grăbiți-vă. Ți rămân dator pe viață. Vă pup. Drum bun.
- Și închide. Rămân cu telefonul la ureche. Mai fac doi, trei pași și îl strecor în buzunar. Eleni vine spre mine.

BOGDAN HRIB, RĂZVAN DOLEA

— Cine a fost? S-a întâmplat ceva?
— Da. Nu o să-ți vină să crezi. Cheamă un taxi, te rog. Mergem la aeroport.
— Cum?! La aeroport?! Dar insulele?
— O să rezolvăm cumva. Cândva...
O ating ușor pe mână. Cu cealaltă îi cuprind mijlocul și, privind-o în ochi, o sărut lung pe buze. Mirosul parfumului și gustul rujului, amestecat cu aroma cafelei, mă îmbată. Mă împinge ușor.
— Lasă-mă! Spune-mi! Nu mă păcălești așa ușor!
Încerc să o privesc tot în ochi, dar privirea îmi fuge.
— Bine. Era Jacques Sardi. Cheamă, te rog, un taxi! Biletele ne așteaptă la aeroport.
— Dar, de ce?
— Da, nu ți-am spus. A avut loc o crimă la Frankfurt. Un român... Au nevoie de mine.
— Dumnezeuule, vom avea liniște vreodată?
Nu știu ce să răspund. Nu am soluții. Nu-mi cunosc prioritățile. Nu-mi respect viața personală. Nu știu ce să răspund.
— Nu știu, draga mea? E oare un blestem?
Ridic toate bagajele și pornesc spre ieșirea din port. Aud pașii femeii în spatele meu. Transpir de furie și de efort. Soarele a început, din nou, să ardă...

2.

Eu sunt Stelian Munteanu.

Acesta este chiar numele meu real. Mai am unul. Dan.

Stelian Dan Munteanu.

Nu răspund dacă mă strigă cineva Dan.

Răspund dacă sunt apelat Stelică, Stelios, Stelu, Stu — în funcție de naționalitatea celor care mă cheamă.

Nu sunt spion. Nu sunt polițist. Nu sunt detectiv. Nu mai sunt jurnalist.

Dar am o mulțime de prieteni, care mă bagă în tot felul de buclucuri.

Nu am *licence to kill* și nici o mie de *device*-uri electronice și miniaturizate.

Dar trag bine cu pistolul și, chiar mai bine, cu o carabină cu teavă lungă, bine echilibrată și dotată cu o lunetă de la Zeiss. Am fost vicecampion balcanic la pușcă, în clasa a X-a, dar ai mei au crezut că voi pica treapta a doua și „mândria familiei“ nu va mai fi elev la mate-fizică la Mișu. Am renunțat la tir și am luat treapta.

Apoi am ajuns inginer constructor, dar a venit '89 și nu am profesat nici o zi.

Am scris SF, dar nu am publicat niciodată. Public doar ce scriu alții.

Am început să fac fotografie artistică și am avut trei expoziții personale. Am un aparat vechi, metalic și manual, un Asahi Pentax de vreo treizeci de ani. Prin '90 și ceva mi-am cumpărat un Canon EOS 300, de plastic, cu zoom și autofocus. E mulțumitor. Nu sufăr digitalele. Și nici nu prea îmi ies cadrele, atunci când sunt forțat să le folosesc.

În '90 m-am angajat fotoreporter la un cotidian important. Am fotografiat, am scris, am fost alergat și arestat. Până la urmă, am renunțat. Chiar atunci când a început războiul în Iugoslavia.

BOGDAN HRIB, RĂZVAN DOLEA

În '93 am înființat „Trident“. Am tipărit cărți cu mâinile mele. Am câștigat și am pierdut. Mi-am obosit ochii, mi-am asprit palmele și mi-am strâmbat coloana. Dar am perseverat. Entuziasmul și nebunia s-au rătăcit pe parcurs.

În '96 m-am căsătorit. Din dragoste. Dragostea am pierdut-o pe drum. Dar ne-a rămas Lulu și am rămas prieteni. Lulu mai are doar un an până la școală. Seamănă cu mine: e șmecheră, se supără repede și mai ales, enervează pe toată lumea, atunci când se aruncă, plină de o lene grandioasă, în mijlocul patului, ca să se uite la televizor. Seamănă cu mama ei: e perseverentă, intransigentă și foarte frumoasă.

Acum sunt pe drumuri, într-un costum negru sau maro închis, cu cămașă și cravată asortate. La curea, un BlackBerry care mă ține în contact cu lumea. Am 95% din acțiunile „Trident“ — un grup editorial din primele douăzeci.

În portofel, un permis de conducere și unul de port armă. Pistolul — un Beretta 92 Compact L cu 13 focuri (13 mi-a adus întotdeauna noroc!) stă închis în cutia lui, de cele mai multe ori în dulapul de haine, jos, sub pulovere. Câteodată, în valiza de mână. Dar atunci țin aproape, la mine, și autorizația dată de băieții legii — ai noștri sau prietenii lor europeni. O legitimație internațională de presă nu-mi lipsește niciodată. Un singur card de credit, inutil, pentru că nu prea știu să-l folosesc. În lateral, bancnote diverse: lei, dolari și euro. Puțini. Niciodată nu am destui. Și de aceea mă plâng. Rate, pensie alimentară, curent, apă, cablu... Tot de aceea trebuie să muncesc. Încerc să-mi ajut prietenii să iasă din buclucuri. Unii mă plătesc pentru asta. Cei mai mulți...

Am 40 de ani, ușor supraponderal, ochii kaki și părul șaten. Am platfus și câteodată port ochelari. Un tip banal!

Dacă mă întâlniți, vă ofer o carte de vizită. Păstrați-o! Într-o zi, poate o veți folosi!

Asta-i...

